

[Poul Dam.]

forsøget er mislykkedes. Bemærk, jeg siger ikke, at forsøget er lykkedes, for det kan man ikke nøjagtigt vide. Man kan sige, at intet af, hvad der hidtil foreligger, antyder, at forsøget er mislykkedes. Men det er jo også en tilstrækkelig motivering for, at man fra det offentliges side siger: vi vil gerne bidrage til, at forsøget fortsætter, at vi optager ét forløb til for at få et yderligere materiale til at se, om ikke vore stivnede og selvretfærdige og kedsommelige og ødelæggende seminarier kunne finde en ny inspiration udefra. Vi vil altså gå imod dette forslag, det tror jeg er blevet klart allerede.

Men der er et problem, som jeg gerne vil have med i denne sammenhæng, det er et bevillingsretligt problem, som bekymrer mig. Vi har drøftet det i finansudvalget, og jeg synes også, det skal med her i Folketingstidende. Det er spørgsmålet om, i hvilken grad der er skabt tredjemandsret, tredjemandsberettigede forventninger, når en finanslov er vedtaget. I dette tilfælde vedtog vi altså en finanslov, hvor der var en bevilling til Det nødvendige Seminarium, som gav plads til optagelsen af et nyt elevhold til august måned. Det vil sige, at hermed har ministeren bevillingen, naturligvis, således som anmærkningerne er udformet, efter at sagens nærmere detaljer er forelagt finansudvalget. Men spørgsmålet er: er der ikke ved denne vedtagelse skabt en berettiget forventning hos Det nødvendige Seminarium, hos de unge mennesker, der har tilmeldt sig Det nødvendige Seminarium, som det er vanskeligt at se bort fra ved sagens videre behandling?

Jeg er helt klar over, at den gængse holdning til disse bevillinger er, at man herved har givet ministeren ret, men ikke pligt, til at afholde bevillingerne. Det er den formelle ordning, og den skal jeg i og for sig ikke indvende noget imod. Men spørgsmålet er, om vi i længden over for befolkningen kan nøjes med at henvise til disse meget formelle og tekniske ting. Vil man ikke i befolkningen sige: ja men når folkettinget i de sidste dage i marts har vedtaget, at bevillingerne, at budgettet, for næste år skal være sådan og sådan, så har vi også ret til at indrette os under den forudsætning, at forholdene også bliver sådan?

Jeg tror, at vi her i huset må blive mindre

formalistiske og forstå, at de bevillinger, som vi har vedtaget, også er nogle, som borgerne regner med vil blive til virkelighed, og i denne sammenhæng tænker jeg både på Det nødvendige Seminariums folk, dem, der er der i øjeblikket, og på de unge mennesker, der netop i disse dage går og venter spændt på, om de kan få lov til at gennemgå denne uddannelse eller de ikke kan få det. Jeg håber, at de kan få det.

Gerda Møller (KF):

Jeg vil gerne starte med at udtrykke min tilfredshed med, at denne sag er bragt ned i folkettinget. Jeg er helt uenig med undervisningsministeren og med hr. Lysholt Hansen i, at det ikke er det rette forum.

Det konservative folkeparti har allerede ved den første ansøgning til finansudvalget fra daværende undervisningsminister Knud Heinesen i 1972 vendt sig imod, at en minister uden om folketingets undervisningsudvalg og uden om folketinget og også uden om de berørte instanser som Danmarks Lærerforening og seminarierådet kan sætte en ny læreruddannelse i gang.

Det skete ikke desto mindre. Og siden 1972 har man så kort dette uddannelsesforsøg på Det nødvendige Seminarium, som i øvrigt ikke er noget seminarium, fordi det efter ministeriets egen opfattelse ikke kan godkendes som sådant i henhold til læreruddannelseslovens § 2 a. Ministeren kalder det da også for en uddannelsesinstitution, men navnet er meget smart fundet på af stifterne deroppe.

Det blev ved starten af forsøget udtrykkeligt bestemt, at det kun måtte omfatte en årgang på 90 studerende i en 4-årig periode, og at der i de næstfølgende år ikke måtte optages studerende på Det nødvendige Seminarium, samt at overvejelserne om en fremtidig opretholdelse af institutionen måtte afhænge af resultatet af denne årgangs fulde studieforbøb.

Derfor giver jeg ikke meget for de slutbemærkninger, hr. Poul Dam havde om den berettigede forventning, der var skabt, fordi man ved en finanslofstemming var gået ind for denne bevilling.

Jeg vil da gerne spørge: hvem er det så, der har vildført befolkningen? Det må jo være de mennesker, der har stemt for den bevilling, før de 4 år er løbet til ende, og før